

INDRUKKEN

VAN DEN HOOFDREDACTEUR

„Waggelen gelijk een dronkaard”

IN DE ZOOGENAAMDE KLEINE OPENBARING van Jesaja, de hoofdst. 24 tot en met 27, vinden wij de voorzegging, dat, als de dag des Heeren nadert, de aarde zal „waggelen gelijk een dronkaard.”

De Heere Jezus heeft in denzelfden geest gesproken over de voleinding der eeuw, voorafgaande aan zijn zichtbare wederkomst, toen hij zeide: „Dan zal den menschen het hart bezwijken van vreeze en verwachting der dingen, die over de aarde zullen komen.”

We kunnen wel zeggen, dat in onze dagen de wereld heen en weer bewogen wordt „gelijk een nachthut,” en de aarde waggelt als een dronkaard. Het is uit alles, ook op het gebied der geesten, wel zeer duidelijk, dat de voleinding der eeuw naderende is. En natuurlijk kunnen wij niets vooruit zeggen, maar wel hebben wij meer dan ooit reden om de komst des Heeren in de lucht elken dag te verwachten.

Intusschen is het zulk een vertroosting voor de volgelingen des Heeren, dat Hij tot hen gezegd heeft: „Zie, ik ben met ulieden al de dagen tot aan de voleinding der eeuw.”

Waggelen gelijk een dronkaard!

Is het niet, of alles wat dag aan dag geschiedt lacht met het optimisme van zoovelen, dat de menschen wel langzamerhand verstandiger zullen gaan worden en alles zich zal beijveren om den vrede op aarde te bevorderen? Engeland en Amerika staan op gespannen voet; in Europa vertrouwt de eene mogendheid de andere niet; een nationalisme, dat tot oorlog moet voeren, wordt alom aangewakkerd; China en Japan liggen overhoop; Rusland wapent zich tot de tanden; de tariefmuren worden al hooger en hooger, zoodat zaden van verbittering en verwijdering worden gezaaid; finantieel snelt men den afgrond tegen, en velen benemen zichzelf het leven, omdat zij geen raad meer weten; zedelijk leeft men naar eigen goeddunken en heeft geen gevoel meer voor de ordinantiën Gods; echtscheidingen nemen hand over hand toe en het familieleven lijdt ten zeerste onder dit alles. Nooit is er wel een tijd geweest, waarin zooveel misdaden werden gepleegd, en schier elken dag worden we opgeschrikt door vreeselijke gebeurtenissen.

Is het niet, of heel de aarde gelijk is aan een dronken man? Heeft de Schrift met dit beeld een toestand als de onze niet juist geschilderd? Het is letterlijk zóó, dat de menschen waggelen, omdat hun hart bezwijkt van vrees. En velen bidden nog wel, maar hun gebed is, gelijk Schiller dat in „Die Räuber” heeft geteekend, als het „slingeren van een dronken man”: men kan den waren toon niet vinden, omdat men in waarheid niet met God rekening houdt, maar met zichzelf. Duizenden verbergen hun geld, meenende daardoor zichzelf nog te redden, maar in egoïsme onttrekken zij hetgeen ze bezitten aan de algemeene welvaart, om straks misschien te ontdekken, dat het met zooveel zorg bewaarde geen of weinig waarde meer heeft.

Als het ooit waar is gebleken wat de dichter zong: „Niets heeft waarde hier op aarde,” dan blijkt het wel in dezen donkeren tijd.

Pacifisten hebben als geneesmiddel om alle dingen te veranderen, ontwapening aangewezen, en het is wel goed er daarbij op te letten, dat zij, die 't meest het woord pacifisme in den mond hebben, de Rooden van Rusland zijn. De Isvestia, het regeeringsorgaan van de Russen, drukte eenigen tijd geleden enkele dichtregelen af, waarvan het slot luidde: „Communisme voert tot ontwapening, en ontwapening tot communisme.” Neen, het middel tot genezing is niet pacifisme, noch humanisme, noch welk ander isme ook, — genezing voor deze zieke aarde zal alléén worden gevonden onder de vleugelen van den Vredevorst, als Deze als de Zon der gerechtigheid zal opgaan. En intusschen is er nuchterheid in handel en wandel te verkrijgen in deze dronken wereld bij denzelfden Verlosser Jezus Christus voor ieders hart en leven persoonlijk.

GEDACHTEN

Het grootste geheim van gelukkig te zijn bestaat niet in genieten maar in verloochenen.

Het is verbazingwekkend, hoeveel goeds goedheid doet ontstaan.

De levenshouding van één, die Jezus Christus ontmoet heeft, moet eene van blijdschap zijn.

DE OPGAANDE LIJN

28)

DOOR DS J. SMELIK
VII.

Het is nu twee jaar geleden, sinds dien triestigen regendag, toen onze verwachting ineengekraakt werd, die dag, welke niet licht meer uit mijn geheugen zal gaan.

Lang heb ik het verlangen in Tine's oogen gezien, als ze bijvoorbeeld met Truke Geertsema solde, of voor het raam blij stralende jonge moedertjes, trotsch hun wagen voortduwend, nastaarde.

We hebben een jaar, anderhalf jaar, gewacht... Maar God scheen ons verlangen niet te willen vervullen.

Toen kwam, zoowat een half jaar geleden, dat doffe, dat lusteloze weer in Tine's leven, al was 't niet zoo sterk als na het vergruizen van onze hoop.

Eerst baden we, samen, ieder alleen: we zijn beiden dol op kinderen, en zouden een leeg huwelijk een ontzettende teleurstelling vinden.

Maar het laatste half jaar kan Tine er haast niet meer om bidden.

Toen deed ik het alleen.

Telkens hield ik Tineke weer voor, dat God ons gebed misschien al lang verhoord had, maar dat Hij die verhooring dikwijls niet schenkt op onzen tijd, doch op den Zijne.

En dan knikte ze toestemmend, maar ik kon merken, dat dit een toestemming was van het verstand, niet van het hart.

Er kwam eenige opveering, toen vier maanden geleden mijn eerste beroep, terwijl ik in Oldestaten sta, kwam. Het beroep uit Frankenhagen. Dat gaf emotie... in óns leven, in dát van de gemeente. Wij voelden wel iets er voor: een twee maal zoo groote gemeente, in een schitterende, boschrijke omgeving, meer in 't centrum van 't land, en een vrij belangrijke vooruitgang in traktament. Maar de liefde in de gemeente uitte zich zóó ondubbelzinnig en spontaan, dat ik 't niet kon aannemen. Nadat ik bedankt had, stond er op zekeren dag, toen Tine en ik een dagje naar kollega Hollaar waren, een compleet radiotoestel in onze huiskamer. We wisten niet, wat we hoorden, toen we thuiskwamen: waar kwam die muziek toch vandaan? Het slimme comité er voor had Jo als kalf gebruikt!

Maar na de emotiën van het beroep begon de oude lusteloosheid weer eenigszins op te komen...

En zie, toen we er niet op rekenden, gaf God de verhooring!

We zijn er nu zeker van: over een maand of zeven zal, zoo de Heere 't wil, onze lieve kleine geboren worden.

Op slag is al 't doffige in Tine verdwenen. Ze is er soms heel akelig aan toe, maar ze draagt 't met de grootste blijmoedigheid. Daar straalt uit haar opgewekte oogen een lichten-van-verwachten, dat haar nog mooier, neen, nog liever maakt.

Soms bekruipt me een onbestemde angst: als 't nu